Fra områdepræsidentskabet
Offerloven

Præsident Carlos E. Asay

For mange år siden holdt jeg en pause i mine studier, opgav en professionel karriere indenfor sporten og greb forstyrrende ind i mine ægteskabsplaner for at udføre en fuldtidsmission for Kirken. På det tidspunkt syntes jeg, at jeg lagde hele mit jeg på Guds alter, og at jeg ydede et betydeligt, personligt offer. Der var mennesker, som ikke gjorde min selvmedlidenhed mindre, for de sagde, at jeg ofrede min fremtid. Andre sagde, at jeg spildte de bedste år af mit liv. Jo, de fik mig sandelig til at tro, at Herren kom til at stå i dyb gæld til mig, fordi jeg udførte min mission.

Men hvor tog jeg dog fejl! Endnu før min mission var endt, blev jeg overøst med velsignelser. Og denne strøm af velsignelser er gennem årene fortsat blevet udøst over mig i en uendelighed. Den smule, som jeg gav Herren, har jeg fået igen i »et godt, presset, rystet, topfuldt mål« (Lukas 6:38). Nej, min mission var intet offer. Det var ganske enkelt en prøve på min tro, og en mulighed for at Gud kunne bekræfte sit løfte, som er:

»Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, **så skal alt det andet gives jer i tilgift**« (Mattæus 6:38. Understregning tilføjet).

Man har kaldt offerydelser for evangeliets afsluttende eksamen. Joseph Smith sagde: »En Religion, som ikke kræver Opofrelse af alt, har aldrig haft tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og saliggjørelse fornødne Tro« (Forelæsninger om Troen, Pagtens Bog, s. 62). Da den rige, unge mand spurgte Frelseren, hvad han skulle gøre for at få et evigt liv, fik han det svar, at han måtte være villig til at ofre alt, hvad han havde, for Herrens sag. Jesus sagde: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!« (se Mattæus 19:16-29; L&P 132:55).

Så kunne man spørge: Hvordan passer offerlovens princip ind i en moderne verden, og hvordan efterlever man den nu? Hvilke ofre kræves der af os i det tyvende århundrede? Hvad lægger vi på Guds alter?

Afdøde præsident Spencer W. Kimball skrev:

»... Hvad som helst Herren kræver af os må vi lægge på alteret og ofre. Vi begynder med at ofre 'et sønderknust hjerte og en angergiven ånd'. Vi følger dette op ved at yde vort bedste i de opgaver og kaldelser, vi får tildelt. Vi lærer, hvad vores pligt er, og udøver den fuldstændigt. Til sidst indvier vi vor tid, vore talenter og vore midler, efterhånden som vi opfordres dertil af vore ledere **og som Ånden hvisker det til os** ... Og når vi giver, finder vi, at 'offer og lydighed planen os bringer'. **Når alt kommer til alt, opdager vi alligevel, at det slet ikke var noget offer for os.**« (Den danske Stjerne, oktober 1978, s. 138. Fremhævelse tilføjet).

Jeg kan godt lide det, som præsident Kimball sagde om at ofre, »som Ånden hvisker det til os«. Det er en sandhed, som jeg har fået bekræftet i mit eget liv, og jeg kan illustrere den ved et personligt eksempel.

> **»Nej, min mission var intet offer. Det var ganske enkelt en prøve på min tro, og en mulighed for at Gud kunne bekræfte sit løfte....«**

En dag kom en biskop hjem til os og bad os bidrage til tempelfonden, da Jordan River templet blev bygget. Vi havde aldrig haft det privilegium at kunne yde den slags bidrag før, så vi var ivrige efter at kunne gøre det. Jeg sagde til biskoppen: »Hvor meget ønsker du, at vi skal give?« Han nævnede et beløb, takkede os og gik. Da han var gået, sagde min hustru til mig: »Det beløb, biskoppen nævnte, var da ikke ret meget. Jeg synes, at vi kan og bør give mere.« Jeg syntes det samme, for Ånden havde højt og tydeligt sagt mig det. Vi gav derfor det beløb, som vores usete leder forventede og som Ånden tilhviskede os. Som følge deraf er vi blevet rigt velsignet og vi har fred i vores samvittighed, hvilket er ensbetydende med glæde.

Gud stillede Abraham på prøve ved at bede ham lægge sin søn, Isak, på alteret. Gud stiller også os på prøve ved at bede os ofre vores tid, talenter og midler på det samme alter. Hvis vi ikke retter os efter Herrens vilje, således som Abraham og Isak gjorde det uden at **tilbageholde** noget som helst, men kun modstræbende betaler vores tiende, kun lige til nød tjener Gud eller er tilbageholdende i vore ofre på nogen måde, så vil vi ikke få de fulde velsignelser af offerloven.

Jonas blev kaldet til at udføre en mission. Han forsøgte at undslippe Herren ved at ignorere sin kaldelse og følge sine selviske ønsker. Han høstede de bitre følger af sin beslutning, og det gik ham ikke så godt. Men senere, da han havde omvendt sig, sagde han:

»... jeg vil bringe dig ofre med lovsangs toner og indfri de løfter, jeg gav. Hos Herren er frelse« (Jonas 2:10).

Det er det samme med os. Vi har også indgået hellige pagter, vi har blandt andet lovet at efterleve offerloven. Lever vi op til vore pagter? Yder vi acceptable ofre ved at betale tiende og offerydelser og arbejde i Kirken? Er vi i gang med at bestå evangeliets afsluttende eksamen?

Gud hjælper os til at nå toppen af vores personlige Morija bjerg og lægge **alle** vore ofre på Guds alter. Gør vi det, vil vi blive velsignet i overmål og samtidig vise, at vi vil skænke en kærlig Fader i Himlen og hans Søn det »store og sidste offer« (Alma 32:14), for dem vil vi stå i evig gæld til. □

Præsident Carlos E. Asay

Fra det europæiske områdes hovedbestyrelsesmedlemmer

Hovedbestyrelsernes repræsentanter i Europa Marilyn J. Lasater, Colleen W. Asay, Helene Ringger.

Klarlæggelse af reglerne for besøgslærerinder

I et brev fra september 1988 - underskrevet af præsidenten for De Tolvs Råd, Howard Hunter - udsendt til stavs-, missions-, distrikts-, grenspræsidenter og biskopper, blev reglerne for besøgslærerinder nærmere klarlagt. De oplysninger, der blev givet i brevet, betyder visse ændringer i tidligere instruktioner fra Kirkens ledere desangående. Instruktionerne er følgende:

»Hver søster bør kontaktes månedligt **(ved f.eks. et personligt besøg, en telefonsamtale eller et brev). Mindst én gang i kvartalet, bør denne kontakt være i form af et personligt besøg.** Besøgslærerindearbejdet bør koncentreres om de søstre, som har de største behov. De mere aktive og de, der deltager fuldt ud, har måske ikke brug for den samme opmærksomhed, som dem, med særlige behov.

Vær venligst opmærksom på følgende nye oplysninger vedrørende rapportering af besøgslærerindearbejdet.

I de sjældne tilfælde, hvor mand og hustru, med biskoppens godkendelse, har fået til opgave at gå på besøg sammen, rapporteres deres besøg i et hjem, som både et hjemmelærerbesøg og et besøg af besøgslærerinderne.«

De nuværende rapporter kan tilpasses lokalt, så de passer efter besøgslærerindernes rapportering. Sammen med det nævnte brev (dateret den 28. september 1988) fulgte et forslag til de lokale præstedømmeledere til en ændret rapport. Hjælpeforeningspræsidentinder og sekretærer bør henvise til dette brev, når de giver deres instruktioner om ændringen i besøgslærerinderapporterne.

Præsidentinden for hjælpeforeningens hovedbestyrelse, søster Barbara W. Winder, har sagt, at denne fokusering på besøgslærerindearbejdet er beregnet som en »opfordring til at imødekomme behov og lægge mere vægt på at betjene folk«. »Vi ønsker at imødekomme de behov som findes i Kirken overalt i verden,« sagde hun. »Vi ønsker at hjælpe, ved at vise kærlighed og barmhjertighed til enhver søster, især dem der har særlige behov, og at give de største muligheder for at foretage besøg og kontakter, som vil være til velsignelse for folks tillværelse«.

Søster Winder understregede, at besøgsarbejdet på ingen måde er blevet mindre vigtigt. Enhver søster skal besøges, **eller kontaktes** på anden måde, hver eneste måned. Søstre, med særlige behov, kræver oftere kontakt end andre.

Alle søstrene skal til wardets hjælpeforeningspræsidentinde - eller hendes assistenter (rådgivere, eller om nødvendigt besøgslærerinde-bestyrelsesmedlem og sekretær) - hvert kvartal aflægge mundtlig rapport om deres besøg. Mindst én af hvert besøgslærerindepar skal kontaktes, så hun kan aflægge rapport om hvordan de søstre har det, som de har fået til opgaver at besøge.

Søster Winder fortsætter i interviewet: »Besøgslærerindernes arbejde er lige så vigtigt i dag, som det altid har været. I visse tilfælde kan det være endnu mere nødvendigt nu end nogensinde tidligere. Besøgslærerinderne er virkelige redskaber, som vor himmelske Fader bruger til at velsigne sine døtre.«

Må I fortsat finde evangeliets glæder ved at tjene jeres søstre gennem besøgslærerindearbejdet. □

Colleen W. Asay
Helene Ringger
Marilyn J. Lasater

40 års »jubilæum« i Fredericia

Den 2. april 1949 blev den nu 88-årige søster Meta Dybvang døbt som et af de første medlemmer i Fredericia.

De 2 første missionærer efter 2. verdenskrig kom til Fredericia i efteråret 1947, og søster Dybvang var en af de første, der inviterede dem indenfor. På det tidspunkt var der imidlertid ikke rigtig »noget« at blive medlem af, da kirken endnu ikke var organiseret i Fredericia. Så med sin dåb i 1949 blev søster Dybvang også et af de første medlemmer i området og fik lov til at være med til at organisere og opbygge Fredericia gren.

Specielt blev Hjælpeforeningen hurtigt søster Dybvangs »hjertebarn«, og hun har gjort et stort arbejde både i grenens og distriktets hjælpeforening. Idag som 88-årig er hun stadig aktiv som besøgslærerinde - og det foregår stadig til fods og med bus!

Søster Dybvang kan idag se tilbage på 40 rige og flittige år i kirken og kan samtidig glæde sig over at det første oldebarn (altså 4. generation) nylig er blevet velsignet i kirken. □

T.B.

Præs. og søster Spencer B. Greer

th. præs. Greer som missionær i 1958

Interview med den nye missionspræsident

Jeg er virkelig meget begejstret, siger han i et telefoninterview

Den nye missionspræsident hedder Spencer B. Greer og hans kone hedder Elizabeth og de er fra Sandy i nærheden af Salt Lake City, Utah. Præsident Greer var på mission i Danmark i årene 1957-1960 og glæder sig meget til at komme tilbage til Danmark.

Han har været søndagsskolelærer, grenspræsident, søndagsskolepræsident, rådgiver til ældsternes kvorumspræsident, og hans kone har været med i navneuddragningsprogrammet, bestyrelsesmedlem i stavens Unge Piger og Primary, primarypræsidentinde, sportsspecialist, hjælpeforeningspræsidentinde mv. De har 4 børn, hvoraf den yngste søn følger med til Danmark, men kun for sommeren, for han skal hjem og studere på universitetet.

Det kniber lidt med at huske det danske sprog, men Spencer er så heldig at have en tidligere missionær som hjemmelærer og han er gift med en Karen Andersen fra Odense, så ægteparret Greer er i fuld gang med at lære dansk for at være godt rustet, når de står i lufthavnen sidst i juni.

Spencer Greer fortæller, at det kom helt bag på dem, at de skulle på mission allerede, og da Gordon B. Hinckley ringede dem op sidst i december, havde de ikke den fjerneste anelse, om hvor de skulle hen, men stor blev deres glæde over at det blev Danmark. »Jeg er virkelig begejstret, det er en drøm der bliver til virkelighed. Min kone og jeg har selvfølgelig talt om en mission, men havde ikke forventet det så 'hurtigt', måske når vi blev pensioneret. Jo, det var virkelig en overraskelse, især da vi mod sædvane allerede få dage efter det første interview vidste, at det blev Danmark.«

Præsident Greer fortæller endvidere, at han har været i Danmark flere gange på besøg siden sin mission, og sidste gang han var her købte han to dejlige heste til sin datter. Hun er så begejstret for sine danske heste, som hun træner og viser frem overalt i staten. Hun påtænker at tilbringe så meget tid som muligt i Danmark, mens forældrene er her, for hun synes at danske heste er noget særligt. Og hun synes også om den måde man behandler heste på her.

Præsident Greer håber, at han vil være i stand til at se hvordan Kirken vokser, og det er hans håb at mange nye medlemmer vil komme ind i Kirken og styrke den og dem selv. Det er endvidere hans håb, at missionærerne vil tjene og virke, og at de vil lære noget og fatte kærlighed til de mennesker, de virker iblandt, mens de er her i Danmark.

Stjernen byder Spencer Greer og hans kone Elizabeth hjertelig velkommen til Danmark og håber at de, når de tre år, de skal være her, er gået, vil være i stand til at se tilbage på en vellykket mission. □

Jørgen Ljungstrøm

Månedens spørgsmål

Hvad var det for en fejl, der fik en af de første omvendte Simonds Ryder, som senere blev prædikant for Cambellitterne, til at forlade Kirken?

Se svaret på side XVI

Kirken bliver hovedperson i et planlagt fler-binds leksikon

Bogforlaget Macmillan i New York har tegnet en kontrakt med BYU om at fremstille et leksikon med ca 1 mill ord i flere bind om Kirken.

Med godkendelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv har BYU indgået en kontrakt med bogforlaget Macmillan om at udgive et leksikon over mormonisme, der vil komme til at indeholde ca 1500 artikler om Kirkens historie, mennesker, organisationer, kultur, skrifter og lærdomme.

Macmillan, som er et af verdens førende bogforlag, vil udgive og sælge leksikonnet over hele verden. Det forventes at værket vil kunne udgives i 1991. Da man ikke tidligere har haft noget tilsvarende om sdh-kirken, har en gruppe forfattere arbejdet siden august 1988 med at finde ud af hvad et sådant værk skulle indeholde, og hvor lange de enkelte artikler skulle være. Macmillan forventer at kunne sælge værket til universiteter, skoler, institutioner, biblioteker over hele verden. Leksikonnet ville også være til stor hjælp for nye medlemmer der behøver baggundsviden om Kirkens virke gennem tiderne, men det vil også være til stor glæde for velfunderede medlemmer. □

(Church News, årg. 59 nr. 7)

Tempelpræsidentskabet i Stockholm f.v. Magnhild og Harald Dahlø, Leona og George Damstedt og Brita og Elis Peterson

Giv dig tid til at se på roserne

Interview med den nye tempelpræsident.
Af Asm. H. Hernes
Foto: DeBeth Dickman

George Damstedt (65) har allerede nu virket i 3/4 år som tempelpræsident i Stockholm. Han er dermed den anden præsident i Kirkens 41. tempel. Templet betjener hele Norden med dets 7 stave og 11 distrikter. Præs. Damstedt efterfulgte præsident Langeland, som udførte et pionerarbejde i templets første 3 år.

Som sine nærmeste medarbejdere har præsidenten Harald Dahlø fra Trondheim og Elis Peterson fra Stockholm. Disse to var også præs. Langelands rådgivere, da han blev afløst som tempelpræsident.

Ved templet virker et heltidsansat kontor- og teknisk personale på 15 og 25 heltidsmissionærer som kommer fra Danmark, Finland, Norge, Sverige og USA. Derudover har hver gruppe som kommer til templet sine egne tempeltjenere med, og de udfører et krævende arbejde både for levende og døde. Ofte er de frivillige tempeltjenere i gang 12-13 timer i døgnet.

Den nye tempelpræsident er pensioneret direktør fra Martin Marietta Aerospace i Denver, Colorado. Han er udgået fra universitetet i Minnesota som civilingeniør. Han var med i det team som konstruerede udstyr til rumfartssatellitter og som leverede dele til den satellit, som førte de første mennesker til månen. Senere ledede han den afdeling som skulle vurdere, om det landingsfartøj som nåede Mars var konstrueret, så det kunne klare de stærke påvirkninger, det ville blive udsat for.

På spørgsmålet om hvordan han som aktiv sidste dages hellig kunne være så stærkt engageret i den slags projekter, al den stund at det blev hævdet at mennesket aldrig ville sætte sine ben på månen, siger han alvorligt: »Det har jeg aldrig tænkt på. Vi var mange medlemmer som deltog i det projekt, og jeg kender fx mange af astronauterne. Jeg mener at mennesket er kommet meget langt i vor tid. De virkelig store opfindelser er kommet frem efter at Kirken blev grundlagt. Det er min personlige opfattelse, at det at komme til månen eller andre planeter ikke er ensbetydende med at mennesket i sin nuværende tilstand vil komme i nærkontakt med Guds væsener på andre planeter. Mennesket er kommet langt teknisk set, mens de på det åndelige plan er kommet til kort.« Præsident Damstedt fortsætter: »Samtidig har mange af Kirkens medlemmer svært ved at godtage nye åbenbaringer. For ca 10 år siden, da præsident Kimball bekendtgjorde at alle værdige mandlige medlemmer, uanset hudfarve eller race, kunne modtage præsteedømmet, var der en af mine nære venner der udtrykte tvivl. 'Har du bedt til din himmelske Fader,' spurgte jeg, men det havde vennen ikke gjort. Hvor mange lader ikke tvivlen snige sig ind i hjertet uden at vende sig i bøn til Gud den evige Fader om at få svar på alt det, som de går og tænker på. Min ven gik hjem og bad, han fik et svar!«

Tempelpræsidenten ønsker, at vi alle skal holde os nær til vores himmelske Fader for på den måde at få kundskab om de evige sandheder.

Da præsident Damstedt blev rådgiver til tempelpræsident Raymond Kimball i templet i Denver, havde han aldrig været tempeltjener. Han havde derfor meget at lære, men han lærte det og øser nu af sine erfaringer til os, der besøger templet.

»Giv dig tid til at se på roserne og glæde dig,« opfordrer præsidenten og udddyber det ved at bede alle om ikke at haste igennem sessionerne, men fx sætte sig ned i det celestiale rum, så man kan blive påvirket af ånden og høre dens stille hvisken. »Livet vil da blive meget rigere, og vi har jo så meget at lære. Hver gang vi kommer til templet, har vi mulighed for at lære noget nyt.«

Præsident Ezra Taft Benson er indstillet på at besøge Jordan tempel mindst en gang om ugen og en af rådgiverne i det tempel er en af præs. Damstedts venner. Han fortæller, at præs. Benson plejer at sige, når han går ud af templet: »Også i dag har jeg haft en lærerig tid i Herrens Hus.«

»Når Herrens talerør på jorden kan lære noget nyt, hver gang han er i templet, hvor meget mere skulle vi, som ikke er Guds profet, så ikke kunne lære,« slutter præsident Damstedt og opfordrer os til at komme til templet så ofte, som vi har råd til.

Siden han kom til templet har han indført et nyt begreb. Det er tempelsprog. Med et smil mindes han de fremmedsprogede, der kom til Denver tempel. Tempeltjenerne stod næsten på hovedet for at finde en som beherskede det pågæl-

Tempelpræsidentparret

dende sprog, mens det her i Stockholm er en helt naturlig ting, at en og samme tempeltjener kan variere mellem 3 og 4 sprog på hver session. Tempelsprog betyder ikke bare at kunne beherske flere sprog, men snarere det at kunne tale sagte, mildt og venligt og aldrig hæve stemmen. I et tempel skal der være fred og ro, det skal være højtid uden højrøstet tale.

Tempelpræsidenten kan virke beskeden. Når han taler hæver han aldrig stemmen, han taler kærligt og har altid noget tankevækkende at sige. Han hævder at han taler dårligt svensk, men det er vist kun beskedenhed. Selvom det er 40 år siden han sidst var i Sverige så taler han forbavsende godt svensk, foruden at han forstår dansk og norsk.

George Damstedt er medlem af Denvers 13. ward, og han har været stavspræsident, rådgiver, medlem af højrådet, biskop og grenspræsident. I alle årene har hans kære Leona stået ved hans side. Hun har også været missionær i Sverige. Hun kom til landet i vinteren 1949 og opholdt sig i sine forældres fødeland til foråret 1952, mens George var missionær i tiden juli 1948 - 20. december 1950. Ligesom Leonas forældre kom hans forældre som emigranter til USA.

Tempelpræsidentparret har 5 børn og 14 børnebørn og det er tydeligt at ægteparret er meget glade for deres efterkommere. »Livet er evigt, det er derfor vi har templerne for at få en rigere forståelse af, hvorfor vi er sat på jorden,« siger præsidenten.

Han viser sin kærlighed til alle som kommer til templet, han viser, at han har omsorg for dem og giver dem et klap på skulderen eller lægger armen om dem, for at de skal føle sig velkomne i templet, som er bygget for alle Guds børn, og især for de nordiske folk. □

Broder Asm. Hernes er lokalredaktør for Lys over Norge og er tempelmissionær i templet i Stockholm.

Informationstjenesten i Danmark

Uvidenhed lukker en masse døre, uvidenhed får nogle gange mennesker til at tro noget forkert, uvidenhed om Jesu Kristi Kirke er årsag til mange misforståelser og frustrationer.

Derfor har Kirken oprettet informationscentre og besøgscentre for at vejlede og fortælle om sig selv.

I Danmark har vi endnu ikke besøgscentre, men vi har en informationstjeneste som spreder kundskab om Kirken til medier og folk.

Men på grund af uvidenheden er det ofte svært at komme ind der, hvor vi gerne vil ind: fx i radio og TV.

For at råde bod på denne mangel, eller skal vi sige uvidenhed, har informationstjenesten imidlertid flere projekter i gang.

For det første drejer det sig om en informationsmappe som vil blive fremstillet i ca 100 eksemplarer og derefter uddelt til specielt udvalgte. Det kan fx være politikere, aviser, kirker og organisationer. Man vil ikke bare sende disse mapper ud og så »glemme« dem, det er meningen at de skal »arbejde«, og det vil igen sige at man ved hvem der har fået en mappe og man vil så forny indholdet ved stadig at sende rettelsesblade ud.

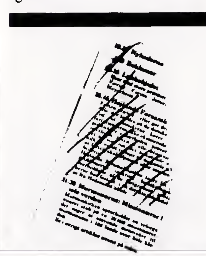
For det andet er man ved at udarbejde et »foredragshæfte«. Dette hæfte vil, indeholde navne på sdh-medlemmer som har noget på hjerte, som er i stand til at udtrykke sig og holde foredrag bl.a. om Kirken, om det vi tror på og andre relaterede emner. Det er så tanken, at hæftet skal udsendes til klubber, foreninger, loger og andre som ville være interesserede i at høre lidt om det vi tror på. Interessen er større end vi aner, men mange ved ikke rigtig hvor de skal henvende sig, og ved hjælp af hæftet får de nu en »vejviser« i hånden. Man vil vide at vi er her, og forhåbentlig kan det tjene til at fjerne mange fordomme og forkerte dogmer.

For det tredie forbereder man en »Informationsbank«. Informationstjenesten vil regelmæssigt sende emner ud der gør det muligt for de lokale PR-folk at skrive artikler til indsendelse til aviser og blade.

For det fjerde arbejdes der med TV og radio. Der er nedsat en gruppe til at varetage denne side af PR-virksomheden. Og det er vel nok en side der er stor interesse for blandt medlemmerne. Grunden til at vi endnu ikke er med skyldes i høj grad økonomien. Det koster nemlig mange penge at etablere sig på det område. Udstyret er kostbart, at opbygge et studie koster mange penge bare til lydisolering, båndmaskine etc. Men man forbereder i øjeblikket 8 radioudsendelser som man håber at kunne få ind i lokalradioerne. Det kan i den forbindelse nævnes at Tabernakelkorets søndagsudsendelse »Det talte Ord« nu bringes af 8 lokale TV-stationer i Danmark, og det kan vi være glade for, men det viser også at det **er** muligt at få vort budskab igennem. At budskabet så er neutralt gør ikke så meget, for Kirken bliver nævnt og vil fremover blive forbundet med noget godt hos dem der ser udsendelserne.

Jens Kristoffersen, chef for informationstjenesten i Danmark siger, at medlemmerne i højere grad bør tage del i debatten rundt om os. Det kunne fx være mod statslotterier og andre former for opmuntring til spillelidenskaben som man ønsker at indføre. Det kunne være om børnemishandling. Ved at læse avisen vil der være mange emner vi med held kunne blande os i og derigennem fremhæve vore gode sunde synspunkter, der er baseret på Kristi lære. Vi bør fremstå som et folk der prøver at leve retfærdigt og efter Guds befalinger.

I virkeligheden er vi alle med i PR-arbejdet, ikke som tilskuere men som aktive missionærer. Større medvirken fra os alle også på dette felt vil gavne sagen. Og Jens Kristoffersen fortsætter med at rose alle de aktive PR-folk vi allerede har. Det er faktisk sådan at ca 50% af alle artikler der fremkommer, nu er skrevet af vore egne. □

Århus stavs konference i Herning den 26. februar 1989

Formiddagens instruktionsmøde havde temaet »Forkyndelse af evangeliet«. Stavens missionspræsident, Jørn Holm Bendtsen, var første taler, og han talte om, hvordan vi i staven kan forbedre vores indsats som missionærer. »Alle veje fører til Rom«, lyder et kendt citat, men han tilføjede: »Husk, at nogle veje ender blindt. Således er det også med missionærarbejdet: ikke alle veje fører til omvendelse og dåb!«

»Kom, følg mig.« Således lyder temaet i stavens målsætningsprogram. Jørn Holm Bendtsen opfordrede alle ledere i kirken til at leve efter dette tema. Vi bør have et uimodståeligt ønske om at dele vores glæde med vores nærmeste.

Præsident Vestergård-Poulsen fortalte os derefter, at der nu er kommet en måde, hvorpå ægtepar, som ikke kan forlade deres land eller hjem, også har mulighed for at tjene som missionærer: nemlig ved at arbejde som missionærer, mens de bor hjemme. Sønderborg gren har i øjeblikket et dansk ægtepar på mission, og næste taler var denne ældste, Svend Åge Christensen. Bror Christensen fortalte, at dette var deres anden mission, idet den første var i templet i Schweiz. Han henviste til 1.Ne. 3:7, og sagde, at også i dag ville Herren åbne en udvej, så vi kan følge hans befalinger.

Ældste Christensen sluttede med at læse fra L&P. 84:88, hvor Herren lover at være med os ALTID, når vi tjener ham.

En ung søster fra Ålborg, Maybrit van de Weerd, var kommet hjem fra sin mission i München midt i januar. Hun delte et skriftsted ud, Alma 29:9, som havde haft særlig stor betydning for hende på hendes mission.

Søster van de Weerd forklarede, at det mest effektive missionærredskab er medlem-missionærarbejdet. Hun sluttede med at opfordre de unge, som overvejede at tage på mission, til at GØRE DET! Hun forklarede, at de ikke ville kunne få noget bedre udbytte af deres tid. Og at det ikke er et offer, men en velsignelse.

E. V. Diaz fra Sønderborg gren

Præsident Vestergård-Poulsen forklarede, at områdepræsidentskabet, da de var på besøg sidste år d. 27. august, havde gjort gældende for os, at de tog det for givet, at vi var et godt eksempel for vore medmennesker. De understregede imidlertid, at vi nu måtte lære at åbne munden. Sønderborg gren har været et eksempel for alle de seneste år, og næste taler var grenspræsident Christian Kuntz, Sønderborg.

Han talte om emnerne »Tro i missionærarbejdet« og »Missionærarbejdet i Sønderborg gren i 1988«.

Sønderborg gren har gennem mange år været den mindste enhed i hele staven, og der havde slet ingen dåb været gennem de sidste to år. I 1987 skete der noget afgørende for Sønderborg gren. Ved stavskonferencen i efteråret 1987 profeterede apostlen Russell M. Nelson at der i Aarhus stav ville blive 5 stave: i Århus, Ålborg, Odense, Esbjerg og i Sønderborg. Præsident Kuntze fortalte, at han blev meget overrasket over denne profeti, og at den forblev i hans tanker i meget lang tid. En dag læste han så Joels Bog 3:1, og kom i tanker om, at tre af søstrene i grenen havde drømt, at de ikke kunne finde en siddeplads i kirken, fordi den var fyldt. Præsident Kuntz konkluderede, at Herren ønskede, at de skulle komme i gang med missionærarbejdet.

Sønderborg gren satte sig derefter det mål, at der i 1988 skulle døbes 25! Alle medlemmer lovede at ville hjælpe missionærerne, og da året var omme kunne de tælle 8 nye medlemmer. Præsident Kuntz forklarede, at det er vigtigt at sætte sig mål, endda så højt, at vi kan se, at vi umuligt kan nå det uden Herrens hjælp. Han henviste til Dommerbogen 7:2-8, hvor hærføreren Gideon med 300 mand slog en langt talstærkere hær af midjanitter.

Missionslederen i Ålborg, Leif Klitgård, talte herefter om en missionsleders kaldelse og glæden ved dette arbejde. I Ålborg har 41 familier forpligtet sig til at give missionærerne et måltid mad hver måned, og dette giver meget fin kontakt missionærer og medlemmer imellem.

Leif Klitgård udtrykte sin glæde ved denne kaldelse, og betroede os, at førhen havde missionærarbejde altid været noget, de andre gjorde. Men NU .... Siden sidste konference var 9 blevet døbt i Ålborg, og bror Klitgård takkede hver enkelt, fordi de var tilstede ved konferencen. Han sluttede med at citere præsident Benson: »Medlemstallet vil stige i takt med de trofastes trofasthed.«

Sekstet sang ved formiddagens møde

Stavspræsident Carsten Larsen var sidste taler ved formiddagens instruktionsmøde. Han gav os nogle betingelser for yderligere fremgang i staven:

1) Vi har brug for flere værdige, villige og forberedte missionærer.
2) Der er en gruppe af ældre, enlige og ægtepar, hvis lange livserfaringer i kirken og med mennesker gør dem særligt egnede til at tage på mission.

Præsident Damstedt i Stockholmtemplet har således sendt besked om, at han lige nu mangler 2 søstre i herberget og til at virke som ordinancearbejdere.

Præsident Larsen fortalte om en oplevelse han havde haft for et års tid siden, da han sammen med en grenspræsident havde besøgt mindre aktive og uaktive søskende. I dette område havde der for nyligt været et missionærægtepar, og de havde spredt varme og interesse. Dette ægtepar var begge først i 70'erne. Han havde virket som biskop, stavspræsident og stavspatriark. Ikke desto mindre følte de stadig en interesse for fortsat at tjene i kirken.

Han sluttede med at takke Herren, fordi han kunne bruges på trods af sine svagheder og mangler, og forklarede, at Herren ønsker at bruge alle medlemmer, trods deres fejl og svagheder.

Hovedtemaet: »Mormons Bog«

Ved konferencens hovedmøde blev 7 nye ældster opretholdt: Jan Schmidt, Tue Kleis Jensen og Lars Ulsøe Nielsen, alle fra Esbjerg, Ednalvo Ventura Diaz, Sønderborg, Thomas Klenø, Odense II. ward, Mikael Bjørn Vestbø og Jens Anker Georg Larsen, begge Ålborg. Også en ny højpræst blev opretholdt: John Hendriksen, Horsens.

Missionspræsident Jacobs berettede om Englands tidligere premiereminister, Balfour, som holdt en tale i Edinburgh, Skotland, om de moralnormer, der forenede landene. Han talte om den fælles kundskab, fælles økonomiske interesser, diplomatiske forbindelser og menneskelige venskabsbånd. Da han var færdig, lænede en ung, japansk student sig ud over balkonen, og spurgte: »Men, mister Balfour, hvad med Jesus Kristus?« Alle vidste, at denne fremtrædende politiker havde glemt det vigtigste.

Således er det også med det danske folk. De kender hans navn, Jesus Kristus, men forstår ikke hans betydning. Præsident Jacobs citerede L&P 88:81, præsident Bensons yndlingsskriftsted, og forklarede, at det er **alles** ansvar at advare vor næste.

Søster Jacobs bar sit vidnesbyrd for forsamlingen, og sagde, at hun er meget taknemmelig for at være på mission her. Hun sagde, at hun ganske vist savner sine egne børn, men at hun samtidig er meget glad for de 115 børn, som hun har ansvar for her i Danmark og på Island.

Biskop Bjarne Holm Bidstrup, Århus, sang »Fader Vor«, akkompagneret af sin hustru på klaver.

Rådgiver i stavspræsidentskabet, Hans-Otto Ilskov Nielsen, talte om »Profetier og profeters udtalelser om Mormons Bog«. 1. Mos. 49 omtaler Jakobs velsignelse af sine sønner, bl.a. Juda og Josef. Vers 22 er et symbolsk billede på det, at nogle af Josefs efterkommere skulle bosætte sig i en anden del af verdenen, nemlig Amerika. Præsident Ilskov Nielsen nævnte også Ez. 37:15-19, hvor ordet »træ« også kan oversættes til »rundstokke«, hvorpå man normalt opbevarede optegnelserne på pergament. Ezekiel forudså, at optegnelserne fra Juda og Josef ville blive ét, ved begyndelsen af Israels indsamling.

»Vi kan alle få et bevis på Mormons Bogs sandhed«, udtalte præsident Ilskov Nielsen, og henviste til Mor. 10:4.

Søster Else-Margrethe Nielsen, Odense II. ward, talte om Nephis hensigt med at skrive optegnelserne, nemlig at skrive det, der hører Gud til. Hun opfordrede os til at søge Helligåndens vejledning, og følge den, for på den måde ville vi ikke kunne tage fejl.

Bror Karl-Henrik Hansen, Esbjerg, talte om 3. Nephi, som han sagde, indeholder hele evangeliet. I dette afsnit føles en åndelig intensitet uden sidestykke.

Nephiterne afventede Kristi komme, mens vi venter på Kristi andet komme. Vi ved, at alle tegnene skal gå i opfyldelse, før han kommer. Herren forventer ikke, at vi skal adlyde i frygt, men af kærlighed. Herren ønsker, at vi skal efterleve evangeliet af hele vort hjerte.

Ældste Sv. Aage Christensen

Bror Hansen udtrykte sin taknemmelighed over at være opvokset i kirken, og sluttede med at citere Frelseren: »Lad os gå hjem og overveje alt det, som jeg her har sagt, og bed Faderen i hans navn, at vi må forstå det.«

En af kirkens nye ældster, Ednalvo Ventura Diaz, fra Sønderborg, berettede herefter om sin omvendelse. Han fortalte, at han i årevis havde søgt svaret på spørgsmålene: »Hvem er jeg? Hvor kommer jeg fra? Hvor skal jeg hen, når jeg dør?« Han havde kastet sig over videnskabens forklaringer, men det havde ikke opfyldt hans åndelige følelser.

Ældste Diaz spurgte: »Hvorfor skal vi rejse ud i universet, udforske andre dimensioner i håb om at finde os selv?« Han fortsatte: »Kundskabens nøgle ligger dybt begravet i os selv. Der findes en åndelig lov, som er baseret på udvikling af åndelige intelligenser, og som uforanderligt fungerer i al evighed.«

Da missionærerne kom til ældste Diaz, oplevede han, at Gud har en plan for os alle. Han udtrykte sin taknemmelighed over at have lært det sande evangelium at kende.

Stavspræsident Carsten Larsen var også sidste taler ved konferencens hovedmøde, og han takkede bror Diaz for hans vidnesbyrd. Ældste Diaz stammer fra Brasilien, og andre, nye medlemmer i vores stav stammer fra Ungarn og Iran. Præsident Larsen bevidnede, at evangeliet er for ethvert tungemål og ethvert folk.

Han bad os om at bruge Mormons Bog i familien, i vennekredsen, og huske at give missionærerne besked. Han opfordrede os til dagligt at studere Mormons Bog, og til at belære vore børn om bogen.

Kirken bygger på Mormons Bog, og præstedømmets nøgler er på vore skuldre. Præsident Larsen bad os være i stand til at skelne mellem det, der opbygger, og det, der nedbryder. Han forsikrede os om, at Herren leder dette værk, han kan det, som vi ikke kan. □

Referat: Bodil Grove Christensen, Herning.

Søgen efter livets vand

Hert eneste år sender Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige mange tusinde unge mennesker afsted på en fuldtidsmission med det formål at forkynde Jesu Kristi Evangeliums fylde til alle mennesker. Disse unge mennesker i alderen 19-21 år, har ikke blot selv ønsket at være missionærer, men er også blevet kaldet af Herrens egen profet og har modtaget myndighed til at tjene i denne kaldelse fra andre bemyndigede tjenere. For ca. 3 år siden tog jeg selv afsted på sådan en mission, og jeg vil gerne videregive nogle tanker og oplevelser i forbindelse med dette.

Regnen silede ned. To ældster cyklede kolde og våde hen ad den asfalterede vej. I de sidste 3 uger havde de to missionærer arbejdet hårdt i den by som de begge ønskede skulle opleve et åndeligt solskinsvejr, men tilsyneladende uden større held. »Lad os stoppe her, denne gade er ikke blevet besøgt de sidste par år. Måske er der nogle her som Herren har forberedt til at modtage evangeliet ... bare én eneste.« De satte cyklerne op ad en mast og begyndte at gå hen i mod det første hus. Den ene ældste tog de gennemblødte handsker af og bankede på døren. »Goddag hr. Hansen, min kammerat og jeg er missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helli...« døren blev smækket brutalt i, og de to velklædte mænd så på hinanden og gik videre til det næste hus. Den anden missionær skulle nu forsøge sig. »Goddag frue, vi to er sendt af den Herre Jesus Kristus for at fortælle Dem om formålet med livet. Må vi komme indenfor og bl.a. besvare spørgsmålene: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor skal vi hen når vi dør?« »Hvem har sendt jer? ... Åhh, det interesserer mig ikke.«

Jeg vil tro de fleste missionærer har haft dage, uger og måneder som det de to mænd her oplevede. Når jeg tænker tilbage på min fuldtidsmission

har det været en hård tid med mange prøvelser. Som følge af min mission har jeg lært meget om Herren, mine medmennesker og om mig selv. Missionen har hjulpet mig til at se livet i et langt større og andet perspektiv - for i virkeligheden startede min mission ikke den dag jeg ankom til missionskontoret, men mange år før dette. Livet er en mission. En mission som jeg valgte at komme på længe før jeg blev født. Min himmelske Fader ønskede at jeg, p.g.a. hans kærlighed, skulle opnå den samme grad af fuldkommenhed og lykke som han besad. Han vidste at jeg, såvel som mine brødre og søstre ville synde og ikke leve op til hans fuldkommenhed, og derfor måtte der findes en frelser som kunne tilfredsstille både retfærdighedens og barmhjertighedens krav.

Jeg benyttede mig af min gudgivne handlefrihed og var med til at vælge Jesus Kristus som denne frelser. Ligeledes valgte jeg at komme til jorden og påbegynde en mission.

Jeg blev født i en familie som nogle år efter blev belært om Evangeliet, og min mor og mine søstre blev døbt. Endnu var min far ikke parat, men jeg selv blev senere som otte-årig døbt. Allerede som tolv-årig blev min interesse for Evangeliet mindre og nogle år efter blev jeg da også uaktiv. Jeg forstod simpelthen ikke det åndelige formål med kirken og Evangeliet. Et år før jeg tog afsted på mission mødte jeg en sød og smuk pige som var aktiv i kirken og derfor havde andre standarder end jeg. Dette var også årsagen til at hun følte at hun måtte afbryde vores forhold, men hun havde også været med til at give mig et ønske om at undersøge Evangeliet og betydningen deraf gennem personlig erfaring. Det var som om noget evigt dybt inde i mig var blevet vakt til live. Resultatet var at jeg ønskede at tjene Herren som missionær og blev kaldet til at arbejde i Den Danske Mission. Jeg var uerfaren med livet og Evangeliet, og ofte var jeg ved at give op. Jeg ønskede at være et redskab i Herrens hænder, og jeg oplevede hvordan at jeg for ham var som en klump ler, som måtte formes for at kunne være funktionel. Men ikke desto mindre oplevede jeg glæden ved at tjene andre, at undervise om Evangeliet. Det var vidunderligt at kunne hæve højre hånd og sige dåbsbønnen. Det var al modgangen og regnvejret værd.

Jesus fortalte engang en samaritansk kvinde at han var livets vand. Det evige livs vand, og at de som kom til ham aldrig skulle tørste. Sammen med Jesus Kristus kan missionærer give mennesker del i dette åndelige vand, og jeg oplevede hvordan han selv gav mig af dette vand, for at jeg bedre kunne tjene og opfylde min mission - fuldtidsmissionen og livets mission. Jesus sagde også: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste og sande Gud, og Ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« Men jeg er meget taknemmelig for det billede som Han har tegnet af sig selv i mit sind og hjerte.

Når man har afsluttet en opgave eller kaldelse, tror jeg at man altid skal vurdere for at skabe et grundlag hvorpå de næste skridt i livet skal tages, og netop hvad det grundlæggende angår, kunne jeg have gjort det bedre. Hvis jeg skulle afsted igen, ville jeg bruge meget mere tid på tro, bøn, studium og faste, hvilket tilvejebringer ånden i ens eget og i de menneskers liv, som man tjener. Det er den ånd som gennemstrømmer hver del af kroppen, og skaber de guddommelige egenskaber og handlinger i ens adfærd, tanker og følelser.

Men faktisk har jeg mulighed for at gøre det hele om igen, og jeg er igang med det. Da jeg kom hjem, startede en ny del af min mission, Sammen med den pige jeg traf før jeg tog på mission, fortsatte vi de evige følelser for hinanden, og i juli måned 1988 blev vi viet for tid og al evighed i Stockholm-templet.

Jeg vidner om at Gud virkelig lever og at han er vores Fader. Han elsker os, og gennem hans søn Jesus Kristus kan vi overvinde de forhindringer som står i vejen for vores evige såvel som nuværende lykke. Og denne lykke kan findes ved at efterleve Evangeliet i dets fylde som det prædikes og forordnes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Til slut ønsker jeg blot at takke alle de medlemmer som jeg har truffet på min mission. I Hjørring, Gærum, Fr.havn, Odense, Esbjerg, Herning, Kbhns 1. ward og Fredericia, idet de har været med til at gøre mit liv til det som det er, og til det som det vil blive. □

Christian Matthew Klestrup.

Christian og Pia Klestrup foran templet i Stockholm, 1988

NYT FRA HELE VERDEN

Seks nye missioner - et vidnesbyrd om Kirkens dynamiske vækst

Seks nye missioner vil blive åbnet den 1. juli meddeltes det fra Det Første Præsidentskab. De nye missioner ligger i Europa, Mexiko, Mellemamerika, Filipinerne og Texa, og det betyder, at der nu vil være ialt 228 missioner i hele verden. Det mest interessante er, at en af de nye missioner kommer til at ligge i Østtyskland med hovedsæde i Leipzig. Det betyder at en nye spændende udvikling er i gang. Ny missionspræsident bliver Wolfgang Paul som overflyttes fra Hamburg, hvor han har været missionspræsident i et års tid. Missionen har ca 3600 medlemmer i to stave. Der bor i dag ca 17 mill mennesker i DDR.

Stjernen har tidligere bragt meddelelse om, hvordan præsident Monson i 1988 på Kirkens vegne fik lov til at sende missionærer til DDR.

Den anden nye europæiske mission bliver oprettet i Frankrig med hovedsæde i Bordeaux og der vil således være tre missioner i Frankrig. □

Bystyret hører på vidnesbyrd

Siracusa, Italien. - Over 270 mennesker fyldte kirkebygningen i Siracusa fornylig da man afholdt en fireside for medlemmer og byens ledere. Ældste Carlos Asay, områdepræsidenten, var hovedtaler. Han talte om Joseph Smiths første åbenbaring og oversættelsen af Mormons Bog.

Til stede var borgmesteren Fausto Spagna, kommunesekretæren Giovanna di Giorgio og dr. Lo Curzio som er minister for Sicilien. Andre lokale ledere og mediafolk var også til stede. Lederne komplimenterede Kirkens for dens positive indflydelse på regionen. □

Daglang læsning opbygger medlemmer

Salt Lake City, Utah. - Medlemmer af University 3. ward tilbragte fornylig en hel dag med at læse Mormons Bog. Ved wardets første »Parley P. Pratt dag« prøvede henved 35 medlemmer at gentage - så godt det nu var muligt - den oplevelse de første kirkeledere havde med Mormons bog. Biskop Davis Goates forklarede, at man var begyndt klokken 5 om morgenen med en solopgangsandagt og morgenmad, og så sluttede man om aftenen med bål og vidnesbyrdsmøde. Og det var en stor oplevelse. Så stor at man allerede nu planlægger at gøre det igen til næste år. □

Nauvoo »solsten« på museum

Quincy, Illinois. En massiv »solsten« udhugget i limsten, der viser et ansigt og som engang prrydede templet i Nauvoo, er fornylig blevet solgt for 100.000 $ til the Smithsonian Institute. Stenen har været opstillet i museet i Quincy indtil den blev solgt af the Historical Society of Quincy and Adams County. Salget betyder at mange flere mennesker vil have en chance for at se stenen på det store museum end i Quincy. Den 153 x 183 cm store sten vil nu blive restaureret og udstillet på Smithsonians afd. for amerikansk historie i Washington.

Oprindelig var der 30 »solsten« på templet i Nauvoo, men kun to er formentlig intakte. Den anden befinder sig i dag på tempelgrunden i Nauvoo. □

Lawrence Vincent

Han er dygtig. Han har en flot stemme. Han er en af de bedste tenorer jeg har hørt, bedre end ...

Sådan lød nogle af kommentarerne fra de ca. 200 mennesker, som overværede Lawrence Vincents koncert i København d. 3. marts.

Og så har han en meget charmerende måde at føre sig frem på. Ikke noget krukkeri, men en naturlig optræden krydret med et stort smil, når den sidste tone har lydt.

Jo, Lawrence er virkelig sanger, der er værd at lytte til.

Skønt rummet på Maglegårds Alle ikke er lydeligt godt, formår Lawrence alligevel at få sin stemme til at klinge, både i det fine piano og i den fulde styrke.

Samtidig skal det tilføjes, at han i pianisten John Simmons havde en fortræffelig akkompagnatør, kompetent og meget musikalsk. Også han er medlem af Kirken og kommer fra Manti, Utah. Han fortalte, at han er i Wien for at studere klaver og musik på Hochschule für Musik. Det viste sig at missionspræsident Jacobs havde været på mission sammen med hans far i Sverige, så de havde lidt at tale om.

Yderligere medvirkede ældste Robert Edwards med sin violin. Han har en meget smuk tone, som det er en glæde at lytte til, han er også et meget musikalsk menneske. Han spillede meget smukt obligat violin til et af Lawrence Vincents numre.

Sang og musik var valgt med omhu og vakte stor begejstring og der måtte gives et ekstranummer. Og bagefter måtte Lawrence skrive sit navn utallige gange til de beundrere der flokkedes om ham.

Jo, det var en meget musikalsk aften.

Den 5. marts sang Lawrence i Aarhus under lige så stor opmærksomhed og med ca. 200 tilstede.

Vor himmelske Fader har givet ham et talent som sidste dages hellige - og andre - overalt forstår at værdsætte. Det allerbedste i denne sammenhæng er måske at de mange gæster som medlemmerne har med er ligeså begejstrede som vi er. □

tv. Lawrence Vincent og hans akkompagnatør John Simmons samt ældste Robert Edwards modtager en erindring. Herover takker Lawrence og John for det kraftige bifald ved afslutningen af koncerten. (Foto: Lena Pang)

»Kunne det ske for dig?«

Københavns 3. ward havde en vellykket aktivitetsaften den 7. marts.

Aktivitetskomiteen havde arrangeret en meget smuk ramme om det lille skuespil: »Kunne det ske for dig?« ved at indlede i kirkesalen med nogle skønne duetter af Gerti Andersen og Freddie Kristensen. Ind imellem var der korte taler og vidnesbyrd om templer og deres betydning for os. Efter tre kvarter på denne måde gik man ind i aktivitetssalen hvor skuespillet foregik. Budskabet gik godt igennem takket være gode skuespillere. Den hensigt aktivitetskomiteen havde haft med at skabe en højtidelig aften omkring templer og deres formål blev nået på en meget smuk måde og det blev også en særdeles åndelig aften.

Det er interessant at konstatere at det er muligt med enkle midler at skabe et næsten »tempelagtigt« møde hvad ro og stilhed angår, det var virkelig beundringsværdigt og tjener aktivitetskomiteen til stor ære. □

Fra v. Jørgen Ljungstrøm, Birthe Langebæk og Finn Edsberg. (Foto: Gitte Edsberg)

NYT FRA HELE VERDEN

Antallet af lokale fuldtids-missionærer er stigende

Fra Church News:

Fra flere og flere områder især i latinamerikanske lande meldes der om et stigende antal fuldtids-missionærer.

I El Salvador er alle missionærerne idag fra selve landet, og på grund af den omstændighed har missioneringen stor fremgang, fordi disse missionærer kan komme ind på steder hvor andre ikke kan. Missionærskaren er på 110, men man kan bruge endnu flere.

I Brasilien er næsten 1/3 brasilianere, men flere unge mænd og kvinder venter i øjeblikket på at blive kaldet på en mission.

I Chile har missionen i Antofagasta omkring 120 missionærer og ca 40% er fra latinamerikanske lande. Indenfor missionens område er der 6 stave og 3 distrikter. □

600 bøger skænket

Pomona, Calif. - Søstrene i hjælpeforeningen i Pomona ward La Verne, Californien indsamlede fornyligt 923 $ som skulle bruges til indkøb af Mormons Bog. Det var så meningen at alle bøgerne skulle uddeles ved hjælp af missionærer udsendt fra Pomona.

Som tilslutning til præsident Ezra Taft Bensons opfordring om at fylde hele jorden med Mormons Bog, lavede kvinderne håndarbejde og bagte kager m.v. som de solgte for at blive i stand til at købe 614 eksemplarer af Mormons Bog.

Alle søstre deltog, selv de handicappede og dem der var bundet til deres hjem. Her hjalp hjemmelærerne med at hente og bringe. □

Medlemmer uddeler 100 bøger

Arlington, Texas. - Over 150 præstedømmebærere uddelte ca 100 eksemplarer af Mormons Bog som et led i et nylig afholdt præstedømmemøde for missionsarbejde. De unge og de ældre dannede par og bankede på døre i deres wards område. Mange af medlemsmissionærerne valgte at uddele bøgerne til deres venner. Efter at et vidnesbyrdmøde var afholdt sagde Paul Quinn, stavens missionsleder. »Nu har medlemmerne en større forståelse for, hvordan missions programmet virker, og vi forventer at modtage rigtig mange henvisninger som følge af denne aktivitet. □

Formand for en afdeling i Frelsens Hær

Tooele, Utah. - Frelsens hærs serviceafdeling i Tooele, en afdeling som tilbyder genoptræning, hjælp til uheldsramte og anden velfærd ved ulykker, har nu fået John E. Jack Smith, en lærer for højpræsternes gruppe i Grantsville 3. ward, som formand. Br. Smith har tidligere været medlem af statens lovgivende forsamling og i lang tid været i kommunens tjeneste. Han har tidligere været regionalleder for sdh-arbejdsanvisningen. □

I den gamle kuffert fandt jeg ....

Mange gange synes jeg, at mennesker, der har levet for mange år siden, f.eks. slægtninge o.s.v., virker så fjerne, og som om det bare er nogle, der har levet. Jeg har aldrig tænkt over, at de mennesker har haft glæder, sorger og følelser ligesom vi, indtil jeg for et stykke tid siden var oppe på min mormor's gamle loft og skulle lægge nogle aviser på plads. Jeg blev nysgerrig efter at se alle de gamle ting, der var der, gyngestole, reoler med bøger og gamle kufferter, så jeg spurgte min mormor, om hun havde noget imod, at jeg kikkede mig lidt omkring oppe på loftet. Hun selv kan ikke gå så godt, så hun kunne ikke komme derop.

Hun fortalte mig, at de ting, der var deroppe, ikke havde været i brug i mange år. Det første jeg satte mig til, var at se i gamle fotoalbums. De var meget støvede, men sjove. Jeg kendte ikke nogen af disse mennesker, så jeg lagde hurtigt albummene væk.

Da jeg så åbnede en af de gamle kufferter, lå der nogle støvede, gamle regnskabsbøger og breve. Da jeg nu skulle hjem og ikke nåede at læse brevene, besluttede jeg at tage kufferten med brevene med hjem. Så kunne jeg også få ordentlig tid til at læse dem.

Der var ialt 102 breve, alle til Rasmus Christian Rasmussen fra Mathilde Karoline Møller. Jeg lagde først brevene i orden efter dato. Det første brev var fra 1889 og det sidste fra 1895. Jeg fik at vide, af min mor, at de to personer var hendes farfar og farmor, altså mine oldeforældre. Jeg begyndte så at læse brevene, og det var faktisk sjovt at se den måde, hun skrev på, og hvad hun skrev til min oldefader. Det viste sig at være gamle kærlighedsbreve. Det var, som om jeg lærte min oldemoder at kende på en helt anden måde end bare som en gammel dame, nemlig som en ung pige med følelser, medgang og modgang. At læse disse breve gav mig et virkeligt fantastisk indtryk af en ung pige i 1890'erne.

Noget af det, der gjorde størst indtryk på mig var, da jeg læste en fødselsdagshilsen, som var skrevet så sjusket, klattet og kort, og jeg derefter læste et brev, der var skrevet en uge efter, hvori Mathilde skrev: »Undskyld, kære Rasmus, det sidste brev, men du skulle vide, hvor svært det er at sidde og skrive, når ens fader ligger død ved siden af«. Det var, som om det rørte mig dybt i hjertet. Hvor må det dog have været svært for hende. Jeg kan slet ikke tænke, hvor svært det ville have været for mig, hvis jeg var i den situation. Senere i et andet brev fortæller Mathilde, at nu er hendes moder død, og at hun føler sig så trist og alene, uden en fader og en moder.

Efter at have læst alle disse breve er det, som om mennesker fra fortiden har fået meget mere betydning for mig. Især, efter at min mor er begyndt at interessere sig meget for genealogi, har vi været mange gange oppe på det loft og fundet gamle dagbøger, navneklude og fotoalbums.

Jeg synes nu, at slægtshistorie er fantastisk spændende. □

Stil skrevet af
Maj-Britt Krogh-Thomsen,
da hun var 14 år gammel.

Søster Dinah Morales i TV-2's udsendelse: Fyraften. Billedet er taget direkte fra skærmen

Slægtsforskning i TV-2

En dag sad jeg og kiggede på en udsendelse i TV-2 da der pludselig kom et indslag om slægtsforskning, og midt i det hele begynder speakeren at tale om mormonernes mikrofilmning af kirkebøger, og søster Dinah Morales toner frem på skærmen og fortæller hvorfor hun gør slægtsforskning.

Da vi senere talte med Dinah sagde hun at en af kameramændene var blevet interesseret i hendes arbejde og på den måde var de kommet ind på at tale om Kirken. Han vidste meget om kirkens virke og viste interesse for de mikrofilm som Kirken havde skænket.

Han fortalte at Landsarkivet ligger inde med mikrofilm af samtlige kirkebøger. Og at filmene er skænket af kirkesamfundet Mormonerne, som i 50- og 60'erne over hele verden mikrofilmede udvandringslandenes kirkebøger og andet kildemateriale. Efter danske forhold har de sat uanede ressourcer ind på slægtsforskning.

Dinah Morales fortalte bl.a., at når vi foretager alt det arbejde, så er grunden den, at vi tror på at familien fortsætter ud over døden. Og at den ikke bare sådan går i glemmebogen efterhånden som familien dør. Vi foretager noget, der hedder stedfortrædende arbejde i vore templer. De ligger over hele verden. Dinah fortalte endvidere at det hun laver bliver sendt til tempelkontorerne som så administrerer det videre.

Og Dinah sluttede med at fortælle, at hun havde været så heldig at kunne finde det meste af sin familie i et afgrænset område, hvor de havde opholdt sig i flere århundreder.

Søster Morales fortalte senere, at når hendes slægt opholdt sig det samme sted skyldtes det at de var fastetablerede jordbrugere, stærkt knyttet til deres hjemegn.

Dinah har været medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i snart 9 år og efternavnet Morales stammer fra hendes meksikanske far som hun først fornylig har fået kontakt med igen.

Hun er lærer i søndagsskolens seniorklasse, men er ifølge sine planer sandsynligvis i USA, når dette læses. □

Jørgen Ljungstrøm

Gave til Kina til genopbygning efter jordskælv

På Det Første Præsidentskabs vegne overrakte ældste Russell M. Nelson en check på 25.000 $ til den kinesiske ambassadør i USA. De mange penge er beregnet som en hjælp til genopbygning efter et jordskælv der fandt sted november 1988 og som voldte store skader.

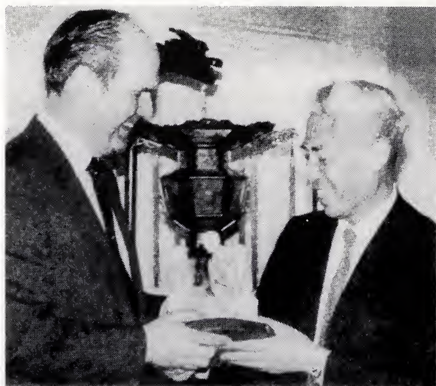
Præsident Nelson overrakte også et brev fra præsidentskabet hvori det hedder: »Hvor sympati rækker ud til de mange enkeltpersoner og familier der blev påført lidelser som følge af jordskælvet i Yunnan-provinsen. Vi ønsker med denne gave at lette byrderne for dem som er blevet ramt ved denne ulykke. Den vedlagte gave kommer fra medlemmer over hele verden. Vi anmoder jer om at være behjælpelig med at denne gave bliver til direkte hjælp for ofrene ved jordskælvet i omtalte område. Derudover kan der blive andre måder hvorpå vi kan være til hjælp, dersom kritiske behov opstår. Vi inviterer jer til at dele eventuelle meddelelser med os, når der bliver tale om sådanne muligheder. Vær så venlig at give udtryk for vor medfølelse til ledere og folk her i nødens stund.«

Det jordskælv der ramte Lancang-området i Yunnan-provinsen målte 7,6 på Richterskalaen. Mellem 900 og 1000 blev dræbt og næsten 2000 blev sårede. Kommunikationsmidler og transportmuligheder var i flere områder totalt ødelagte. De fleste af bygningerne i området var bygget af træ og bambus og var nogle steder 80% ødelagte.

Den kinesiske ambassadør betragtede gaven som værende fra alle Kirkens medlemmer og at den blev modtaget på hele det kinesiske folks - ikke bare de jordskælvsramte - vegne.

Ambassadøren fik derefter overrakt en statuette forestillende en far og søn. Statuetten, der er en kopi af en skulptur skabt af Florence Hansen, hedder »Vi bygger broer«. □

(Church News)

Ældste Russell M. Nelson overrækker statuen til ambassadør Han Xu

Hvad sker der med Mormons Bog

Arbejdet med en revidering af Mormons Bog, Lære & Pagter og Den Kostelige Perle begyndte 1. januar 1986, og i første omgang med Mormons Bog.

Broder Flemming Bo Pedersen, oversætter for Kirken i en årrække, blev bedt om at påtage sig denne vanskelige opgave. Der blev endvidere udvalgt 13 medlemmer til at gennemse arbejdet med revideringen og komme med forslag. Den 1. gruppe, som består af forh. biskop Hans Hjort Nielsen, Københavns 3. ward, Carsten Gram, chef for Kirkens oversættelseskontor i København samt Henning K. Frederiksen, patriark i Københavns stav, har til opgave nøje at sikre sig at oversættelsen er korrekt, at der intet er glemt eller tilføjet.

Disse brødre har ydet en stor indsats med endeløse papirgange, tidlige møder om morgenen, og utallige møder der har kunnet vare til langt ud på natten.

En anden gruppe, som arbejder med den sproglige formulering, er blevet udvalgt med Hans O. Ilskov Nielsen, rådgiver i stavspræsidentskabet i Aarhus stav, søster Tove Bisgaard samt søster Inger Madsen begge Fredericia ward. Også de har lagt beundringsværdig flid for dagen.

Endvidere er der udvalgt en række »prøvelæsere«: Knud B. Andersen, tidligere præsident for Aarhus stav, stavspræsident i Københavns stav Richard Andersen, Hans Billeskov Jansen, medlem af højrådet i Københavns stav, Flemming Klitgaard, stavsmissionspræsident i Aarhus stav, forh. biskop Johan Stenholm Koch, medlem af højrådet i Københavns stav, stavspræsident i Aarhus stav Carsten Larsen og Grethe Ljungstrøm, mangeårig oversætter for Kirken.

Når der er gået så relativ lang tid skyldes det hovedsagelig, at man i begyndelsen koncentrerede sig om at **nyoversætte** Mormons Bog, men ca $1\frac{1}{2}$ år efter starten blev det besluttet at bevare så meget af den nuværende oversættelse som muligt ved i stedet at foretage en revision af den gamle tekst. Det betød at arbejdet måtte begynde forfra i midten af 1987. Nu stiler man mod en udgivelse i 1991 forhåbentlig samtidig med at den nye oversættelse af Bibelen ser dagens lys.

Inden manuskriptet til sin tid når trykkerens hånd har det været gennem mange arbejdsgange. Det kan virke som en langsommelig og tidskrævende proces, men til sammenligning vil den nye oversættelse af Bibelen have været undervejs i 16 år når den udkommer.

»At arbejde med skriften er som sagt langsomt og tidskrævende, men utroligt inspirerende, og det gælder også for Mormons Bog. Ved at vende hvert ord og hver sætning kan man kun bøje sig i ydmyghed over Mormons Bog som et skrift, der både er helt usædvanligt og inspireret af Gud,« fortæller oversætteren Bo Pedersen om det spændende projekt og fortsætter: »Der findes ikke noget som helst i Mormons Bog, som ikke er der af en eller anden årsag. Det være sig sprogbrug, sætningskonstruktion, ordvalg, sindbilleder, hellige tal i antal brug af ord, kiasmer og parallelle sætninger.

For at forstå Mormons Bog må vi komme til den, hvilket betyder at vi må forstå den på dens præmisser.

Det er en bog skrevet til os, men på en måde som ofte ligger langt fra vor opfattelse af nutidig litteratur. Vi oplever daglig både store og små vidnesbyrd om guddommeligheden af Mormons Bog.

Vort arbejde med bogen gør det klart, at Joseph Smith ikke har skrevet den, men oversat den fra et sprog som ikke fuldt ud indeholder de samme billeder og sproglige formuleringer på engelsk, men er langt rigere på mange områder, og på visse er mere begrænsede. Den nye teknologi afslører i dag sammenhænge, som Joseph Smith ikke på nogen måde kunne konstruere så hebraisk og så perfekt, som det er tilfældet med Mormons Bog,« slutter Flemming Bo Pedersen.

Broder Flemming Bo Pedersen arbejder som oversætter for Kirken og har tidligere virket som biskop i Københavns 2. ward. Han har tjent som missionær i England og er gift med søster Brenda Treadwell, der er englænder og har udført sin mission i England. Sammen har de tre børn. I øjeblikket er Bo Pedersen højpræsternes gruppeleder i Allerød ward i Københavns stav. □

Br. Flemming Bo Pedersen midt i arbejdet med revisionen.

Møde i gruppen, tv., Hans Hjort Nielsen, i midten Bo Pedersen, th., Henning K. Frederiksen.

THE

BOOK OF MORMON:

ACCOUNT WRITTEN BY THE HAND OF MORMON, UPON PLATES TAKEN FROM THE PLATES OF NEPHI

...erefore it is an abridgment of the Record of the People of Nephi; and also of the Lamanites; written to the Lamanites, which are a remnant of the House of Israel; and also to Jew and Gentile; written by way of commandment, and also by the spirit of Prophecy and of Revelation. Written, and sealed up, and hid up unto the LORD, that they might not be destroyed; to come forth by the gift and power of GOD unto the interpretation thereof; sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the LORD, to come forth in due time by the way of Gentile; the interpretation thereof by the gift of GOD; an abridgment taken from the Book of Ether.

Also, which is a Record of the People of Jared, which were scattered at the time the LORD confounded the language of the people when they were building a tower to get to Heaven: which is to shew unto the remnant of the House of Israel how great things the LORD hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the LORD, that they are not cast off forever; and also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting Himself unto all nations. And now if there be fault, it be the mistake of men; wherefore condemn not the things of GOD, that ye may be found spotless at the judgment seat of CHRIST.

BY JOSEPH SMITH, JUNIOR,

AUTHOR AND PROPRIETOR.

PALMYRA:

PRINTED BY E. B. GRANDIN, FOR THE AUTHOR.

1830.

Hvordan kan jeg være med til at bekæmpe pornografi?

Lederne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har gennem årene gentagne gange advaret mod konsekvenserne af pornografi. De har pointeret, at pornografi ikke skal beskyttes af offentligheden og opfordret Kirkens medlemmer i USA til at gøre indsigelser imod udstilling og salg af den slags. Men hvordan er det i Europa, hvor pornografien mange steder beskyttes ved lov? Hvad kan den enkelte og familierne i Europa gøre for at bekæmpe dette onde? Her følger nogle forslag til, hvordan det kunne gøres.

I. UNDGÅ AT DU SELV ELLER DIN FAMILIE UDSÆTTES FOR PORNOGRAFI

Tal åbent i familien med børnene i en passende alder om pornografi og faren derved. Visse undersøgelser har vist forbindelsen mellem at læse og se pornografi og misbrug af børn, voldtægt, teenage-graviditet og selvmord, narkotikamisbrug og ødelagte ægteskaber. Disse undersøgelser har endvidere vist, at mange af dem, som udsættes for pornografi, gennegår fire stadier:

1. TILVÆNNING. Denne tilvænning kan virke lige så stærkt på legemet, som narkotika, spiritus og tobak kan det.
2. OPTRAPNING. Den tilvante kræver stadig skrappere stof, for at blive tilfredsstillet.
3. GRADVIS UFØLSOMHED. Det, som i første omgang virker anstødeligt, vil efterhånden blive acceptabelt og der skabes et stigende behov.
4. FRA TANKE TIL HANDLING. Tanke er far til handling. Der er stor tendens til at overføre tanke til handling.

Understreg menneskelegemets hellighed og glæden ved sex under de rette forhold.

Det er af yderste vigtighed, at jeres børn indser, at jeres oprør mod pornografi ikke kommer af afsky for det menneskelige legeme og dets funktioner, et legeme som er skabt i Guds billede, men at det er indsigelser imod at forsimple det og gøre forretning med det. Rådgiver i Det Første Præsidentskab, Gordon B. Hinckley, har sagt følgende om pornografi: »Det egentlige formål med pornografi er, at de, der laver den, kan få penge ud af det, med det resultat at de, som falder for den, bliver afstumpede i deres tankegang og blotlægger deres følelser.«

Før kontrol med, hvornår I skal se TV. I bør fastsætte acceptable regler for, hvor meget I ser TV, og hvilke programmer I ser. Det kan bedst gøres i samråd med jeres børn, så de fornemmer, at det også er deres beslutning. I kan i forvejen lægge en plan over, hvad I vil se, ved hjælp af ugens TV-program i aviser og ugeblade. På den måde forebygger I skænderier og driveri foran fjernsyn. Børnepsykologer har advaret mod at lade mindre børn se TV alene.

Læs gode bøger. En af de bedste måder at få børn til at holde sig fra pornografi, er, at stille deres sult med »de bedste bøger«, til hvilke skrifterne hører, men ikke kun skrifterne, også den bedste klassiske- og skønlitteratur. Et barn, der er opfostret med den slags bøger, er ikke tilbøjelig til at stille sig tilfreds med pornografi. Kirkens ledere har gentagne gange opfordret forældre til at ofre tid på at læse for deres børn. Efterkommelsen af denne opfordring kan meget vel være det bedste våben til at beskytte jeres børn mod fremover at blive afhængig af pornografi.

Vælg de film, I vil se, og anden underholdning, på baggrund af pålidelige undersøgelser. Hvorvidt film og anden underholdning forbydes for børn, afgøres i mange tilfælde efter uhensigtsmæssige retningslinier. I må selv tage aktivt del i undersøgelserne, hvis I skal kunne afgøre, hvad der er godt for jeres børn at overvære. Hvis I er i tvivl, så bør I selv overvære filmen eller underholdningen, så I kan vide med sikkerhed, hvad jeres børn er med til.

II. GØR NOGET EFFEKTIVT FOR JER SELV PERSONLIGT OG I JERES SAMFUND

Det mest effektive, I har, er jeres røst, jeres kuglepen, jeres beføjelser og jeres deltagelse. Pornografi er en industri, hvor der omsættes milliarder. Den ville forsvinde, hvis den ikke gav noget.

Hvis en lokal butik sælger eller udlejer pornografi, så fortæl indehaveren, at I gerne vil støtte hans forretning, men at I ikke synes at I kan, fordi den undergraver jeres børns værdinormer. Det vil formodentlig give mest, hvis I aflægger et personligt besøg fremfor at skrive et brev. De fleste butiksejere er parate til at lytte, dersom I udtrykker jeres bekymring på en venlig og høflig måde. Husk, at disse mennesker udstiller og sælger ting, som i de fleste tilfælde **ikke** er forbudt ved lov. I har vundet meget, hvis I kan overtale dem til at fjerne det anstødelige fra steder, hvor børn og unge har umiddelbar adgang til det.

Skriv til eller besøg radio-TV-repportere, journalister, redaktører og andre, som har ansvar for disse medier, og fortæl dem om dine bekymringer eller giv dem din anerkendelse.

Skriv til dem, der står for

Læs gode bøger med jeres børn. Ja, læs de bedste bøger

udgivelsen af det anstødelige materiale eller får det udsendt i TV-programmer.

III. STØT DEM, DER BANDLYSER PORNOGRAFI, OG DEM, DER PÅVIRKER LOVEN IMOD PORNOGRAFI

Giv politikere opfordringer til at foreslå forbud mod eller begrænsning af pornografi. I er ikke de eneste, som ønsker pornografi forbudt eller begrænset. Der er store pressionsgrupper, som ønsker det samme, måske af andre grunde end jer, men det behøver ikke at betyde noget, så længe de arbejder indenfor lovens rammer. Tiden er inde til at gøre en aktiv, mundtlig indsats imod pornografi.

Gør offentligheden opmærksom, når du opdager illegal pornografi. Selv om det meste pornografi ikke er forbudt ved lov, så findes der noget, som er det. Det er for eksempel pornografi, hvor børn er involveret. Der findes også regler for udstilling og salg af pornografi. Undlad ikke at melde nogen sådan overtrædelse af loven til politiet.

Kampen imod pornografi kan og skal vindes af Kirkens medlemmer. Hvorvidt vi skal vinde kampen på kommunalt plan eller i en større målestok afhænger af, hvor meget vi engagerer os og er villige til at gøre for sagen i al almindelighed og sammen med andre grupper, der er imod at det menneskelige legeme udstilles på den måde. Meget vil som sagt være vundet, dersom vi blot kan få pornografi væk fra de steder, hvor børn og unge har nem adgang til den. Det vil kunne lade sig gøre, hvis gode borgere overalt vil gøre en aktiv indsats for det. □

Bearbejdet efter pjecen PXPC 3751 som kun findes på engelsk.

Beskyt jeres familie

Den engelske dronning hylder en sdh-kvinde som hjælper mentalt handicappede

Doreen Sylvia Gilmour modtog for nylig en overraskelse, da dette års æresliste over dronningens belønninger blev offentliggjort. Doreens navn var på listen. Hun er medlem af Stockport ward i Manchester stav, og søster Gilmour var belønnet med den ærefulde position af MBE (medlem af det britiske imperium) af dronningen.

Søster Gilmours liv har været interessant og meget afvekslende. Hun har turneret med en teatergruppe i nogle år som danser. En færdighed der kom hende tilgode, da hun senere blev medlem af Kirken. Senere ville hun være sygeplejerske og påbegyndte også en uddannelse, men et giftermål med John Gilmour stoppede sygeplejekarrieren for en tid. Ægteparret fik tre børn, alle mentalt handicappede, og hendes mand mistede livet på havet. Han var i handelsflåden.

Hendes mor flyttede sammen med hende for at passe de tre handicappede børn og samtidig måtte Doreen arbejde halvtid på den lokale psykiatriske klinik for at kunne tjene lidt til livets ophold.

Da missionærerne kort efter ringede på hendes dør blev de varmt modtaget, og hende og moderen blev medlemmer.

Gennem årene har Doreen arbejdet for at hjælpe andre, for det meste mentalt handicappede, fordi hun havde opnået stor erfaring gennem opdragelse af sine tre børn. Hun blev også den første kommunalt ansatte sygeplejerske for mentalt handicappede i Stockport og omegn. Og hun blev en pioner på mange områder i dette arbejde.

Søster Gilmours mor, der nu er 88, lever stadig og bor hos hende, ligesom hun har taget sig af sin gamle tante der er 92.

Æresbevisningen at være MBE - tre bogstaver som hun nu kan føje til sit navn - er kun et lille tegn på den belønning hun er berettiget til. Der er lagt store byrder på hende - og har været det i mange, mange år, men det er byrder hun bærer villigt og med kærlighed. □ *(Church News).*

Doreen Sylvia Gilmour

PORTRÆT

»Det svage gøres stærkt«

Søster Celcedina Baros - et levende bevis

Alexandro Pinho

Blandt de trætte, portugisiske medlemmer, der stod ud af bussen ved templet i Zollikofen i Schweiz i august 1988 efter en rejse på to dage og 2000 km uden overnatning, var søster Celcedina Barros fra Correios ward, Setubal stav. For søster Barros, eller bedstemor Dina, som de portugisiske medlemmer så kærligt kalder hende, var dette ikke kun **én** men to drømme, der gik i opfyldelse. Hun havde, siden hun var barn, ønsket at komme en tur til udlandet.

Hverken alder eller fattigdom kunne afholde den 73-årige bedstemor Dina fra at tilbringe en hel uge i Herrens hus, så hun fik ikke megen tid til sightseeing, men det var jo heller ikke derfor hun havde gjort den lange rejse til Schweiz. Under sit første besøg i Schweiz templet fik hun sin egen begavelse, blev beseglet til sin afdøde mand og fik udført stedfortrædende arbejde for sine forfædre. Hun gik ikke glip af en eneste tempelsession.

Hemmeligheden ved bedstemor Dinas enestående evne til at hente styrke i situationer, som ville have fået de fleste andre til at segne, kan vi læse om i Ether 12:27: »Dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem.« Hendes dynamiske personlighed og begejstring er et vidnesbyrd om sandheden i dette skriftsted, for alle som kender hendes baggrund.

Søster Celcedina Baros

Hun havde det meget svært under sin opvækst. Allerede som 11-årig måtte hun gå på arbejde, og hun arbejdede på en skofabrik for at forsørge sin bedstemor, som hun boede hos på det tidspunkt. Søster Dina lærte sig selv at sy, for at spare penge. Nu kan hun sy en kjole uden at have noget snitmønster. Hun ser på den kjole, hun kunne tænke sig, og går hjem og syr den.

Kun nogle få år efter, at hun havde giftet sig med sin ungdoms elskede, en mand hun beskriver som »høj, mørk og dejlig«, udbrød den anden verdenskrig med dens medfølgende ulykker - mangel på mad og arbejde. Hendes mand blev arresteret som politisk fange, så hun var alene om at forsørge deres to børn - en 1-årig dreng og en lille pige på tre måneder. Det var en lang og besværlig tid, hvor hun kæmpede for at overleve. Dette og underernæringen (hun måtte leve næsten udelukkende af løgsuppe og majsbrød) var årsag til, at hun fik en alvorlig lungesygdom. Men det lykkedes hende hurtigt at helbrede sig selv, det var hun nødt til for at kunne forsørge sine børn. Hun havde ikke tid til at være rekonvalescent.

Da hendes mand blev løsladt fra fængslet, måtte han til Lissabon for at finde arbejde, så han kunne forsørge sin familie. Endnu engang var hun alene med børnene. Nogle få måneder senere kunne hun og børnene, hun havde nu fire, tilslutte sig manden i Lissabon, hvor hun fik sit femte barn. Hendes mand døde i 1980 efter 45 års ægteskab.

»Livet har ikke været nemt,« siger søster Dina, »men hele vejen igennem har jeg mærket, at Herren var mig nær.« Bedstemor Dina har altid troet på Gud, Faderen, og Jesus Kristus, en tro som blev bekræftet, da hun fik kontakt med missionærerne, der underviste hendes barnebarn. Mens hun blev undervist, fik hun et vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Hun blev døbt i Kirken den 31. januar 1987, og lige siden har hun virket som andenrådgiver i hjælpeforeningens præsidentskab.

Søster Dina elsker sin familie overalt på jorden. På grund af hendes store tro og eksempel er hendes yngste datter, som hun bor hos, og hendes svigersøn, samt hendes nuværende mand blevet døbt.

Hendes yndlingsbeskæftigelse i Kirken er besøgslærerindearbejdet. Hun har en virkelig enestående rapport i dette arbejde. Hun foretager gennemsnitligt syv besøg om ugen. En måned besøgte hun 41 søstre i wardet.

Bedstemor Dinas kamp for at være lykkelig trods modgang, har gjort det svage stærkt, ikke kun i hendes tilværelse men også i mange andres. Medlemmerne i Correios ward føler sig meget velsignede, når de ser hendes levende bekræftelse på Herrens ord i Ether 12:27: »Jeg vil gøre det svage stærkt for dem.« □

Alexandra Pinho er medlem af Correios ward, Setubal stav, Portugal.

Officielle regler og bekendtgørelser

I lektiehæftet for seniorklassen 1989 lægges der stor vægt på at eleverne deltager ved personligt at læse i skrifterne. Erfaringen viser at eleverne får større succes og har mere glæde af kurset, dersom elevantallet ikke er større end at alle kan deltage. Hvis klassen bliver så stor, at det begrænser elevdeltagelsen og der er lokaler til rådighed, kan klassen deles.

Hjælpeforeningens lektiehæfte for 1989 indeholder også vejledning til læreren og henvisninger til andre hjælpekilder, som kan være en hjælp i lektieforberedelsen, eftersom der ikke er nogen særskilt lærervejledning. □

(Bulletin 1989:1).

Svar på månedens spørgsmål

I hans officielle kaldelse til at forkynde evangeliet blev hans navn fejlagtigt stavet Rider i stedet for Ryder. Det blev han så sur over, at han blev en frafalden. Han anførte senere en gruppe, der dyppede profeten i tjære og rullede ham i fjer.